

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie L. S. - sędziego Sądu Rejonowego w P.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 3 marca 2023 r.
w przedmiocie wniosku obrońcy SSR L. S. - adw. R. S. z dnia 14 listopada 2022 r.
o połączenie spraw do wspólnego rozpoznania na podstawie art. 34 § 1 i 2 k.p.k. w
zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów
powszechnych w zw. z § 80 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z
dnia 14 lipca 2022 r. – Regulamin Sądu Najwyższego
na podstawie art. 30 § 1 k.p.k. oraz art. 34 § 2 *a contrario* w zw. z art. 128 ustawy z
dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.)

postanowił:

nie uwzględnić wniosku adw. R. S. - obrońcy SSR L. S. o
połączenie do wspólnego rozpoznania sprawy o sygn. akt II ZO 16/22
ze sprawami o sygn. akt: I ZSK 31/22, I ZSK 29/22, II ZO 32/22, II ZO
21/22, II ZO 17/22, I ZSK 34/22, II ZO 15/22, II ZO 18/22, II ZO 36/22,
II ZO 19/22, II ZO 13/22, ASD 4/21 oraz ASD 2/21.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 15 listopada 2022 r. obrońca obwinionej adw. R. S. wniósł
o połączenie do wspólnego rozpoznania sprawy sędziego Sądu Rejonowego w P.–
L. S. ze sprawami prowadzonymi pod sygn. akt: I ZSK 31/22 (dot. sędziego T. M.), I
ZSK 29/22 (dot. sędziego R. N.), II ZO 32/22 (dot. sędziego P. M.), II ZO 21/22 (dot.
sędziego S. F.), II ZO 17/22 (dot. sędziego P.N.), I ZSK 34/22 (dot. sędziego P. F.),

II ZO 15/22 (dot. sędziego M. K.), II ZO 18/22 (dot. sędziego L.S.), II ZO 36/22 (dot. sędziego K.L.), II ZO 19/22 (dot. sędziego Grażyny Marek), II ZO 13/22 (dot. sędziego B.G.), ASD 4/21 (obecnie II DO 15/22 - dot. sędziego D. L.) oraz ASD 2/21 (dot. sędzi A.Ś.).

Wnioskujący oparł swój wniosek na pozostawaniu ww. spraw w związku przedmiotowym, tj. fakcie, że wymienione sprawy dyscyplinarne sędziów dotyczą tego samego stanu faktycznego – złożenia podpisu pod pismem z dnia 28 kwietnia 2020 r. skierowanego do Ambasadora I.S.- Dyrektora Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, tzw. „listu do OBWE”. W opinii wnoszącego sprawa powinna być rozpoznawana w jednym postępowaniu, zarówno z uwagi na zasadę ekonomiki procesowej, jak i w celu uniknięcia rozbieżności w orzeczeniach wydanych w sprawach o tym samym stanie faktycznym, w innym przypadku istnieje ryzyko, że zapadną różne orzeczenia, mimo tego samego stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy obwinionej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie można podzielić zapatrywań wnioskującego odnośnie połączenia do wspólnego rozpoznania sprawy o sygn. akt II ZO 16/22 ze sprawami prowadzonymi pod sygn. akt: I ZSK 31/22, I ZSK 29/22, II ZO 32/22, II ZO 21/22, II ZO 17/22, I ZSK 34/22, II ZO 15/22, II ZO 18/22, II ZO 36/22, II ZO 19/22, II ZO 13/22, ASD 4/21 (obecnie II DO 15/22) oraz ASD 2/21.

Jak wynika z treści art. 34 k.p.k., sąd właściwy dla sprawców przestępstw jest również właściwy dla pomocników, podżegaczy oraz innych osób, których przestępstwo pozostaje w ścisłym związku z przestępstwem sprawcy, jeżeli postępowanie przeciwko nim toczy się jednocześnie (§ 1), a sprawy powyżej wymienionych osób powinny być połączone we wspólnym postępowaniu (§ 2 zd. 1). Zasada wynikająca z tego przepisu znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów.

W doktrynie podnosi się, że istota łączności przedmiotowej sprowadza się do zaistnienia elementu łącznego w postaci przestępstwa, jakie popełniły różne osoby,

a przestępstwa te są ze sobą tak ściśle powiązane, że celowe jest wspólne ich rozpoznanie w jednym postępowaniu (zob. S. Waltoś, P. Hofmański, Proces karny. Zarys systemu, 2016, s. 161). Ponadto, wskazuje się, że za zasadnością rzeczonego połączenia przemawiać również powinny względy ekonomii procesowej, koncentracja materiału dowodowego oraz oszczędność kosztów (zob. J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 34). Łączność przedmiotowa zachodzi wówczas, kiedy różni oskarżeni dopuścili się czynów pozostających w związku z przestępstwem sprawcy głównego. Łączne rozpoznanie spraw możliwe jest w przypadku spełnienia kryterium ścisłego związku zachodzącego między sprawami o charakterze teleologicznym, takich jak: ułatwienie poznania prawdy, uproszczenie i przyspieszenie postępowania, względy ekonomii procesowej. Rozpoznanie spraw obwinionych sędziów w jednym postępowaniu musiałoby realizować cel, nieosiągalny w przypadku rozpoznawania każdej ze spraw odrębnie, w postaci wszechstronnego ujęcia wszystkich okoliczności towarzyszących odpowiedzialności dyscyplinarnej (zob. postanowienie z 30 listopada 2022 r., II ZO 32/22).

Przedmiotem postępowania prowadzonego pod sygn. akt II ZO 16/22 jest rozpoznanie zażalenia na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie w przedmiocie przekazania sprawy według właściwości Sądowi Najwyższemu.

Wnioskodawca wskazywał na zasadność połączenia powyższej sprawy do wspólnego rozpoznania ze sprawami zarejestrowanymi w rep. I ZSK pod nr. 29/22, 31/22, 34/22 dotyczącymi rozpoznania spraw dyscyplinarnych sędziów: R. N., T. M., P. F. oraz zarejestrowanymi w rep. II ZO pod nr. 13/22, 15/22, 17/22, 18/22, 19/22, 21/22, 32/22 i 36/22 dotyczącymi zażaleń występującego w roli obrońcy autora wniosku na postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie w przedmiocie przekazania sprawy według właściwości w sprawach sędziów: B.G., M. K., P. N., L.S., G. M., S.F., P. M. i K.L. oraz ze sprawą o sygn. akt ASD 4/21, obecnie zarejestrowaną pod sygn. akt II DO 15/22 (zakończoną merytorycznie, gdyż zaskarżone postanowienie o właściwości sądu utrzymano w mocy, jak również sprawą ASD 2/21 (obecnie II ZO 47/22), która została

prawomocnie zakończona postanowieniem Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2022 r. Przywołane sprawy znajdują się na różnym etapie postępowania (badanie właściwości, etap rejestracji, właściwe postępowanie dyscyplinarne) zatem to właśnie indywidualne zbadanie okoliczności sprawy, niełączenie jej ze sprawami innych obwinionych, pozwoli na ustalenie prawdy materialnej i sprawiedliwe rozstrzygnięcie w sprawie. Wobec powyższego nie jest też przekonujący argument dotycząc uniknięcia rozbieżności w orzeczeniach.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.